

РЕШЕНИЕ

№ 4880

гр. София, 30.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 135 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ТАНКА П. ЦОНЕВА**

при участието на секретаря **ЕМИЛИЯ ЕВЛ. СТОЙЧЕВА**
като разгледа докладваното от **ТАНКА П. ЦОНЕВА** Административно наказателно дело № 20231110212124 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба на **В. С. Г.** от гр.С, ул.»Г.С.Р» № , ет., ап. чрез пълномощника му –адв.Р. П. - САК против Наказателно постановление № 23-4332-009694/01.06.2023 г., издадено от Началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция”, с което на жалбоподателя на основание чл.174, ал.3, пр.2 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба” в размер на 2000 (две хиляди) лева и „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 24 (двадесет и четири) месеца за нарушение по чл.174, ал.3 ЗДвП.

В жалбата бланкетно се сочи, че при издаване на атакуваното наказателно постановление били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и неправилно приложение на материалния закон, поради което се иска от съда неговата отмяна.

В проведеното по делото съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява. Същият се представлява от пълномощника си –адв.Д, която в дадения ход по същество на делото пледира съдът да се произнесе с решение, с което да отмени атакуваното НП. При такъв изход на делото претендира присъждане на направените от доверителя й разноски за адвокатско възнаграждение.

Административно-наказващият орган, редовно призован не изпраща представител. В съда е депозирано писмено становище, в което се прави възражение за прекомерност на претендираните от насрещната страна

разноски.

Съдът, след като служебно провери обжалваното наказателно постановление, доводите на страните и събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

На 23.05.2023 г. около 22:40 ч. в гр.София, по бул. „Христо Ботев“ с посока на движение от ул. „Струга“ към бул. „Мария Луиза“ жалбоподателят В. С. Г. управлявал лек автомобил марка „Фолксваген Шаран“ с рег. № , когато бил спрял за извършване на полицейка проверка от служителите на АП-303 пред хотел „Бест Уестърн“.

В хода на извършената проверка била установена самоличността на водача по представени документи за самоличност и СУМПС. Впоследствие на място бил повикан екип от СДВР – ОПП за оказване на съдействие по случая. Водачът на лекия автомобил бил тестван за употреба на алкохол с техническо средство „Алкотест дрегер“, като отчетения резултат бил отрицателен. След това св.Петър Мартонин – на длъжност мл.автоконтрольор в СДВР -ОПП предложил на водача на лекия автомобил да бъде тестван за употреба на наркотични вещества с техническо средство „Drug Test 5000“, но последният отказал.

На водача на лекия автомобил бил издаден талон за медицинско изследване № 077959 с отбелязване, че следва да се яви във Военно-медицинска академия в указания срок от 40 минути след връчване на талона срещу подпис. Жалбоподателят подписал талона за медицинско изследване, но не се явил в посоченото лечебно заведение и не дал кръв за анализ.

За констатациите от извършената проверка свидетелят П. съставил против водача на лекия автомобил В. С. Г. АУАН с бланков № 842343/23.05.2023 г., в който квалифицирал установеното нарушение по чл.174, ал.3, предл.2 от ЗДвП. Актът бил предявен и връчен на нарушителя, който след като се запознал със съдържанието му, го подписал с отбелязване, че няма възражения.

На място било иззето и свидетелството за правоуправление на МПС на водача.

В срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН не е било депозирано писмено възражение против АУАН.

Въз основа на така съставения АУАН било издадено обжалваното в настоящото съдебно производство Наказателно № 23-4332-009694/01.06.2023 г., с което при идентичност на описанието на нарушението и правната му квалификация, жалбоподателят бил санкциониран на основание чл.174, ал.3, предл.2 от ЗДвП с „глоба“ в размер на 2000 (две хиляди) лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 (двадесет и четири) месеца.

Препис от наказателното постановление бил връчен срещу подпис на жалбоподателя на 07.08.2023 г.

Изложената фактическа обстановка съдът приема за безспорно установена от писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК вр.чл.84 –АУАН с бланков № 842343/23.05.2023 г., талон за медицинско изследване № 077959, докладна записка, справка-картон на водача, Заповед

№ 8121-к-13770/29.10.2019 г. и Заповед № 8121-З-1632/02.12.2021 г. на министъра на МВР за определяне на длъжностните лица от МВР за съставяне на АУАН; както и от гласните доказателствени средства.

Съдът кредитира с доверие показанията на свидетеля- актосъставител Мартонин, от които се установява, че водачът на МПС е бил спрян за извършване на полицейска проверка, в хода на която отказал да бъде тестван с техническо средство за употреба на наркотични вещества. След това на водача бил издаден и връчен срещу подпис талон за медицинско изследване.

От приложения към материалите на делото талон за медицинско изследване безспорно се установява, че същият е бил връчен срещу подпис на водача В. Г. в 00:05 часа на 24.05.2023 г., с указание, че следва в срок от 40 минути да се яви да даде кръвна проба за анализ във ВМА.

Съдът кредитира всички събрани по делото писмени доказателства, тъй като същите изхождат от компетентни органи и няма основания за поставянето им под съмнение.

Предвид изложеното, възприетата от съда и описана по-горе фактическа обстановка, установена на първо място от презумптивната доказателствена сила на АУАН, въведена изрично с разпоредбата на чл. 189, ал.2 ЗДвП, показанията на св.Мартонин и приобщените писмени доказателства, не беше оборена от страна на жалбоподателя.

С оглед спецификата на производството и на защитащите обществени отношения при нарушения по ЗДвП е въведено изключение от общите правила за доказването в административно-наказателния процес, като доказателствената тежест е разместена - в тежест на жалбоподателя е да обори констатациите в АУАН, които до доказване на противното се считат за верни.

В настоящия случай жалбоподателят не опроверга доказателствената сила на констатациите в АУАН.

Въз основа на така възприетата фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от легитимирано лице срещу подлежащ на съдебен контрол административно-наказателен акт, и в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН, с оглед на което жалбата се явява процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал.1 от ЗАНН, в настоящото производство районният съд следва да провери законността на обжалваното НП, т.е. дали правилно е приложен както процесуалния, така и материалния закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – арг. от чл. 314, ал.1 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН.

В изпълнение на това си правомощие съдът служебно констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни за това административни органи, в рамките на тяхната материална и териториална компетентност. При съставянето на АУАН и издаването на НП не са нарушени сроковете, визирани в разпоредбата на чл.34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН. Налице е редовна процедура по връчване на АУАН и НП на жалбоподателя.

Вмененото във вина на жалбоподателя Г. нарушение е описано ясно и съдържа всички елементи от обективния си състав и съответстващата му

правна квалификация, с което по никакъв начин не се ограничава правото на защита на нарушителя, респ. възможността му да разбере фактическите и правни рамки на обвинението и адекватно да организира защитата си, което в действителност е сторил. Ето защо, настоящият съдебен състав намира, че в хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са самостоятелно основание за отмяна на издадения санкционен акт.

По същество на нарушението съдът намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл.174, ал.3 от ЗДвП –,, Водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв.“.

Съгласно тР.та съдебна практика нормата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП въвежда, както позитивно правно правило за поведение, така и предвиждащата се санкция за нарушаването му. Също така трайно се приема в съдебната практика, че нормата съдържа няколко алтернативно предвидени форми на изпълнителното деяние, като за осъществяването на нарушението е достатъчно реализирането и на само една от тях, но е възможно в условията на кумулативност да бъдат извършени и няколко от формите на изпълнителното деяние.

От граматическото тълкуване на чл. 174, ал. 3 ЗДвП и употребения в нея съюз "или" следва, че нарушението при първата от посочените алтернативи е довършено с обективизирането на самия отказ за извършване на проверка с техническо средство. Последващите действия на нарушителя по извършване на изследване с доказателствен анализатор или даване на кръвна проба и провеждане на химическо изследване, не са елементи от фактическия състав за възникване на отговорността на дееца, а последващи довършването на деянието обстоятелства, водещи до отпадане наказуемостта и противоправността на извършеното, подобно на хипотезите на чл. 18, ал. 3, б "б" НК /отказ от довършен опит/ или чл. 292, ал. 1, т. 2 НК /в която хипотеза лице, извършило лъжесвидетелстване се отказва пред надлежния орган от своите неверни показания до влизане на присъдата или решението в сила и преди да е възбудено срещу него наказателно преследване за това/.

На извод, че нарушението при първата от въведените в чл. 174, ал. 3 алтернативи е довършено със самия отказ да се извърши проверка с техническо средство, навежда и разпоредбата на чл. 3 от Наредбата, която

изисква съставянето на АУАН на мястото на извършената проверка, едновременно с издаване на талона за медицинско изследване, а е ноторно известно, че АУАН няма как да бъде издаден за деяние, което не представлява административно нарушение.

АУАН очертава нарушението, с неговите съставомерни признаци от обективна и субективна страна, както и фактите, сочещи на връзката между инкриминираното деяние и лицето, сочено като нарушител. Срещу тези факти нарушителят трябва да се брани. В този смисъл посочването на всички съставомерни признаци на вмененото нарушение в АУАН, съответно в НП се явява същностен елемент от правото на защита на нарушителя. Гарантирането на правото на защита на нарушителя изисква същия да бъде запознат с фактическите рамки на нарушението още в началото на административно-наказателното производство, т. е към момента на съставяне на АУАН, като очертаването на тези фактически рамки на по-късен етап- на етапа на събиране на доказателства в хода на започнало съдебно следствие не санира пропуска тези обстоятелства да бъдат предявени на нарушителя с АУАН.

На следващо място, както вече се посочи АУАН очертава предмета на доказване в административно наказателния процес, което означава, че административно наказателната отговорност на лицето, сочено като нарушител може да бъде ангажирана, само ако обстоятелствата посочени в АУАН се докажат в хода на съдебното следствие и могат да се субсумират под състава на определено нарушение. От сочения принцип следва, че отговорността на нарушителя не може да бъде ангажирана въз основа на съставомерни обстоятелства, които са разкрити в хода на съдебното следствие, но които не са посочени в АУАН.

Съотнесени към конкретиката на настоящия казус, посочените принципни положения, индикират, че АУАН и НП отговарят на императивните изисквания на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН за посочване на съставомерните фактически обстоятелства.

Въз основа на установената фактическа обстановка настоящият състав приема, че жалбоподателят В. С. Г. в качеството си на водач на МПС не е изпълнил задължението си по чл. 174, ал. 3 ЗДВП да оказва съдействие на компетентните държавни органи по установяване на релевантни за ситуацията обстоятелства, сред които безспорно, попада и проверката за управление след употреба на алкохол и наркотични вещества.

Съставът на нарушението включва изпълнително деяние, което го определя като нарушение на просто извършване, осъществявано чрез противоправно бездействие.

От субективна страна, деянието е извършено виновно, при пряк умисъл, тъй като нарушителят, в качеството си на правоспособен водач на МПС е съзнавал своите собствени задължения и тези на контролните органи, но извършил неправомерен отказ да бъде тестван за употреба на наркотични вещества, без да е налице уважителна причина за това (в какъвто евентуален

случай, субективната страна би била предмет на по-детайлно обсъждане, в съответствие с изложената конкретика).

В настоящия казус обаче от страна на жалбоподателя не са изложени твърдения, не са ангажирани и доказателства същият след съставяне на АУАН да се е подложил на химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, въпреки връченият му срещу подпис талон за медицинско изследване, описан както в АУАН, така и в НП.

От гореизложеното следва изводът, че по делото остана недоказано наличието на последващи изключващи отговорността на дееца обстоятелства, поради което съдът намира, че в конкретния случай е осъществен от обективна и субективна страна съставът на нарушенията по чл.174, ал.3, пр.1 и пр.2 от ЗДвП.

Кумулативно предвидените от закона наказания за това нарушение са в абсолютно установен размер, поради което за съда не съществува възможност да ревизира същите, при наличие на многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства, каквито в случая не са налице.

Само за пълнота на изложението следва да се посочи, че изключителната обществена опасност на нарушенията по чл. 174, ал. 3 ЗДвП произтича от това, че същите не само се явяват предпоставка за избягване на евентуална наказателна отговорност по чл. 343б, ал. 1 НК и чл. 343б, ал. 3 НК, но и крият потенциален риск от значително засягане на обществените отношения, гарантиращи безопасността на транспортната дейност, живота и здравето на участниците в движението, което и обуславя необходимостта от обществена нетърпимост към тях.

По изложените съображения, настоящият състав прие, че атакуваното наказателно постановление е правилно – законосъобразно и обосновано, и като такова следва да бъде потвърдено.

При този изход на правния спор и на основание чл. 63д от ЗАНН разноси се дължат в полза на АНО, който не е поискал своевременно присъждането на такива, като направеното искане от процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на сторените от последния разноси за адвокатско възнаграждение се явява неоснователно.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т.5 и ал.9 от ЗАНН и чл.63 д от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 23-4332-009694/01.06.2023 г., издадено от Началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция”, с което на В. С. Г. на основание чл.174, ал.3, пр.2 от ЗДвП е

наложено административно наказание „глоба” в размер на 2000 (две хиляди) лева и „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 24 (двадесет и четири) месеца за нарушение по чл.174, ал.3 ЗДвП.

ОСТАВЯ без уважение искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на направените по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване по реда на Глава XII от АПК пред Административния съд - София-град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____